

ἀκροπόλεως τοῦ Πριάμου παντελῶς λελυμένον. — Μετὰ τὸν κ. Δαίρπελδ τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τῆ ἑταιρείᾳ τῶν ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων προσκεκληθὲν ἀρχαιολόγος, ἑταῖρος τῆς σχολῆς κ. Ἀλφρέδος Καίρτε. Αἱ κατὰ γῶρον ἔρευνοι αὐτοῦ ἐπιστοπήσαν δι' εὐρημάτων τὸ ὄνομα τοῦ παρὰ τὸ Δορύλαιον ποταμοῦ Ἐβρου, ὅστις ὑπὸ τοῦ Πλινίου μνημονεύεται ὀρθῶς οὕτως, εἰ καὶ πρὸς τὰς πηγὰς αὐτοῦ συγγέονται παρ' αὐτῷ αἱ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ τῶν δυτικῶν τῆς χερσονήσου ἀκτῶν. Ὁμοίως διὰ τεκμηρίων ἀναμφιλέκτων βεβαιούται νῦν καὶ ἡ ἀμφισβητούμενη θέσις τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τῆς Φρυγίας, τοῦ Γορδίου. Ὁ λαλῶν ἐξηγεῖ νῦν ἄλλως καὶ τινὰς τῶν ὑποτιθεμένων ἀρχαίων φρυγικῶν τάφων, τῶν ἐν τοῖς βράχοις λελαξευμένων (οὕτω π. γ. τὸν λεγόμενον τάφον τοῦ Μίδα). Τὰ μνημεῖα ταῦτα τῆς παλαιᾶς φρυγικῆς τέχνης, εἰς τὰ ὅποια ἄλλως οὐδὲ παρατηρεῖται θέσις πρὸς ἐναπόθεσιν νεκροῦ, πλὴν κογχῶν μικροτάτων ἐν τισι, προφανῶς ἀποκλειουσῶν τοιαύτην χρῆσιν, ἐξηγεῖ ὁ λαλῶν ὡς τὰς διακεκοσμημένας εἰσόδους τῆς ἐν τοῖς ὄρεσι κατοικίας τῆς Μεγάλης Θεᾶς Κυβέλης, τῆς ποτνίας Θηρῶν, ἧς ἡ ἐν τῇ πέτρα λαξευτὴ μορφή ἐκ τῶν κογχῶν ἐκείνων προέβαλλε. Ἐκ τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐπὶ τῆς παλαιᾶς φρυγικῆς τέχνης ἐπέδρασεν ἡ Ἑλλάς (κατὰ τὸν θον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, πρὸ τῆς περσικῆς κυριαρχίας), σιῶζεται ὥραία ἀρχαῖα στήλη, ἰωνικῆς ἐργασίας, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῷ τῆς Φρυγίας καὶ ἧς ἀπεικόνισιν φωτογραφικῆν ἐπιδεικνύει ὁ λαλῶν. Κατὰ τὸν θον ὅμως καὶ 4ον αἰῶνα, κατὰ τοὺς χρόνους δηλονότι τῆς περσικῆς κυριαρχίας, οὐδεμίαν μαρτυρεῖται ἐπίδρασιν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, διότι τὰ εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναχθέντα ἔργα ἀποδεικνύει ὁ λαλῶν ἀνήκοντα εἰς τοὺς χρόνους τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατορῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά καὶ ἀρχαιολογικά

Κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς ἡ «Ἔστια» ἀναγράφει ἐν ταῦθα ἐκεῖνα ἐκ τῶν περιοδικῶν δημοσιευμάτων τῶν περιεργασμένων εἰς γνώσιν τῆς, ὅσων τὴν ἔκδοσιν παρέλειψε κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς νὰ ἀναγράψῃ. Καὶ πρῶτον μὲν τοῦ δεκάτου ἐνάτου τόμου τῶν Mittheilungen τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, δύο ἐξεδόθησαν τεύχη, τὸ β' καὶ γ'. Τὰ δύο ταῦτα τεύχη, πλὴν πολλῶν ἐπιγραφῶν, περιλαμβάνουσιν ἀξιολόγους ἀρχαιολογικὰς πραγματείας τὰς εἰς: Περὶ τῶν γλυπτῶν τῆς Ἐπίδαυρου. — Περὶ τῆς Χίου ὡς κοινοῦ τῆς Δελφικῆς ἀμφικτυονίας. — Περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν δικαστικῶν πινακίων (τῶν Ἠλιαστῶν). — Περὶ Δορυλαίου (πόλεως τῆς Φρυγίας). — Περὶ τῆς Ἐριφύλης τοῦ Πολυγνώτου. — Περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀγυεῖως, ὅστις ἦτο «κίον εἰς ὅξυ λήγων», ἐξ ἀφορμῆς μνημείου ἐν Κερκύρα ἀποκειμένου. — Περὶ τινος ἀγγεῖου βωιωτικοῦ μετὰ γελοιογραφίας. — Περὶ τῶν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Doerpfeld τῷ 1894 γενομένων ἀνασκαφῶν κτλ.

Καὶ τῆς Revue des Études Grecques τῶν Παρισίων δύο ἔχομεν πρὸ ἡμῶν τεύχη (τὸ 25 καὶ 26 τοῦ 1894). Ἐκ τῶν δύο τούτων τευχῶν σημειοῦμεν τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας πραγματείας: Περὶ τῆς ἐκστράτειας τῶν προσωπειῶν ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Αἰσχύλου (ὑπὸ P. Girard). — Περὶ ἐνὸς ἀναθήματος τοῦ βασιλέως Ἀττάλου, ἔργου τοῦ γλύπτου Ἐπιγόνου, ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἀπεικάζονται ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς τέχνης Γαλάται. — Περὶ τοῦ ἐν ἡ Κυζικηνῇ γῶρα εἶναι νῆσος ἡ χερσονήσος. — Περὶ τῆς ῥήσεως τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου (Δ', 35) «καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες». Τὴν οἶσιν ταύτην, περὶ ἧς καὶ παρ' ἡμῖν ἰκανὰ ἐγράφησαν ἐξ ἀφορμῆς τῆς πραγματείας ταύτης, θέλει νὰ διορθώσῃ ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς κ. Θεόδωρος Ρεῖνλχ οὕτω: «καὶ δανείζετε μηδὲν ἀντελπίζοντες». Ἡ διόρθωσις ὅμως εἶναι περιττὴ ἢ μᾶλλον

Φερδινάνδος Λεσσέψ

λον ἐσφαλμένη. Τὸ ἀπελπίζοντες ἔχει καλῶς, σημαίνει δὲ ἀπὸ τούτου ἐλπίζοντες, ἀπολαβεῖν ἐλπίζοντες. — Προσθήκαι εἰς τὸ μυθολογικὸν λεξικὸν τοῦ Roscher. — Περὶ τῆς μυκηναίας χρυσοχοικῆς τέχνης. — Τὰ συμπόσια τῶν ἀνάκτων παρ' Ὀμήρῳ. — Περὶ τοῦ Αἰσχύλου ὡς μιμητοῦ τοῦ Ὀμήρου. — Περὶ τοῦ ποιητοῦ Λεωνίδου τοῦ Κρητός, ὃν ὁ συγγραφεὺς τῆς πραγματείας κ. Ph. E. Legrand οὐ μόνον ταυτίζει πρὸς τὸν ἐν τοῖς Ὀαλυσίοις τοῦ Θεοκρίτου ἀναφερόμενον Λυκίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸς Λεωνίδα τὸν Ταραντινον, κτλ. — Περιέργονται δὲ καὶ ἐν τοῖς τεύχεσι τούτοις τῆς Revue οὐκ ὀλίγαι ἐπιγραφαί.

— Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθιῶσαντος Λεκὸν Δελίλ, ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ὁ Ἀρσένιος Οὐσσαί, ὁ γνωστὸς φιλέλλην ἱστορικός. Ὁ συνυποψήφιος τοῦ Οὐσσαί Ζολᾶ δὲν ἔλαβεν οὐδεμίαν ψήφον, εὑρέθησαν δὲ καὶ δύο λευκαί.

Ἐπισημειωτικά

Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέθη ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ Φερδινάνδου Λεσσέψ, μέλους τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου. Ἐγεννήθη ἐν Βερσαλλίαις τῇ 19 Νοεμβρίου 1805, διεκρίθη δὲ κατ' ἀρχὰς ὡς διπλωμάτης. Τὴν πρῶτην ιδέαν τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ, τοῦ ἔργου τὸ ὅποιον τὸν ἐδόξαζε, συνέλαβε τῷ 1854, ὅτε μετέβη εἰς Αἴγυπτον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ νέου ἀντιβασιλέως Μεχμέτ-Σαΐδ. Ἄλλ' ἐδέησε νὰ παρέλθουν δέκα πέντε ἔτη ἕως οὗ ἀχθῆ εἰς πέρας τὸ μέγα ἔργον, κατόπιν ὑπερκοινοῦ ἀγώνων. Τὰ ἐγκαινία τοῦ τεχνητοῦ πορθμοῦ ἐτελέσθησαν μετ' ἐκτάκτου μεγαλοπρεπείας τῇ 20 Νοεμβρίου 1869, τὸ ὄνομα δὲ τοῦ Φερδινάνδου Λεσσέψ διελαλήθη ἀπὸ τὸν κόσμον, μεταῦ τῶν ἐνδοξοτέρων τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὁ Λεσσέψ διεδέχθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν τὸν Βερνείλ τῷ 1873, βραδύτερον ἐξελέγη γερουσιαστῆς, ἐτιμήθη δὲ διὰ τοῦ μεγαλοσταύρου τῆς Δεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ἡ ἀτυχὴς ἐπιχείρησις τοῦ Παναμῆ, μετὰ τὰ τελευταίως ἀποκαλυφθέντα σκάνδαλα, ἐπέσωτο νὰ πικράνῃ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἐνδοξοῦ γέροντος, τὸν ὅποιον τόσον ἐνησμενίζον ἀποκαλοῦντες ὡς μέγας Γάλλος.

— Τὴν νέαν αὐτοῦ θεωρίαν «Περὶ Κινησεως» γαλλιστὶ μεταφρασθεῖσαν καὶ τυπωθεῖσαν δαπάναις τοῦ δήμου, ὁ κ. Γ. Λυκόστας, ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν νομικός καὶ μαθηματικός, ὑπέβαλεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν.

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1895 ἡ Εἰκονογραφημένη Ἔστια ἀνακαινίζεται. Ἐριστώμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῆς ἀγγελίας τοῦ ἐξωφύλλου.